

* ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ *

Ο ΑΒΛΙΧΟΣ

‘Ο «Νουμάς» ήλθε μ’ ένα πανηγυρικό φύλλο του να μās θυμίση ένα λησμονημένο πορτραίτο. Λησμονημένο όμως, με την καλή σημασία της λέξεως, ταποδητημένο δηλαδή εκεί καπου σε μιάν άκρη της ψυχής μας: ‘Τόν Μικελάκη! ‘Ο ποιητής ‘Αβλιχος που έπεθανε πρόπερσι στο Αηξούρι, έμεινε άγνωστος στον πολλόν κόσμον, και γι’ αυτό τó φύλλο τού «Νουμάς», τó αφιερωμένο όλόκληρο εις την μνήμην του, ήταν μιá υποχρέωσις που είχε, να πούμε, ή διανόησις τής εποχής μας μπροστά εις την ζωήν καί εις τó ξυγόν του. ‘Ο μακαρίτης δέν έσκέφθηκε ποτέ του να φροντίσει για τή φήμη. Τόν άηδίαζε μάλιστα αυτή ή ιδέα. ‘Αρκεί ότι τόν ήξεραν για ισάξιο ó Ψυχάρης, ó Παλαμάς και ó Μαβίλης. Έπέρασεν έτσι μιá ζωή όλόκληρη στο άγαπημένο χωριό του, μιá ζωή άληθινής μετροφορούνης και άκατάστατης εργασίας. Εις τά ποιήματά του προσέθεσεν ένα υπέροχον άκμή: Τήν ήρεμian τής ζωής του. ‘Αλλά τó πνεύμα του, τó έντελώς Σολωμικό, είχε μέσα καί την άνύλογη δύσι τής φινέτσας τού Λασκαράτου, ώστε τó έργο του, τó λίγο κ’ έλλειπτό, να είναι γεμάτο από ένα βαθύ θρησκευτικό αίσθημα και ταυτοχρόνως από μιá σπαθωτή σάτυρα. Έμεις είχαμε γνωρίσει τó Μικελάκη μόνο από τούς ανέκδοτους στίχους του κι από τή φωτογραφία του που έφερεν από κεί υποχρεωτικώς φίλος ποιητής που τόν ανεκάλυψε εις τó έρημητήριόν του. ‘Ομως τόν έγνωρίσαμεν έτσι τόσο καλά, τόσο βαθειά, σαν να τόν κάναμε παρέα. Εις τόν ίδιον καλόν φίλον όφειλεται και ή χειρονομία τού «Νουμάς». Εδγε του. ‘Ενα με τó καθήκον του με τήν συνείδησιν τού ‘Αποστόλου. Είδε την Θεότητα και έσπευσε να τήν διακηρύξη. Με τήν διαφοράν ότι άν ζούσεν ó ποιητής, θα γρότανε έξω φρενών άπ’ αυτό τó «σε ρ γ’ ο υ ν ι» — έτσι θα τó έχαρακτήριζεν. . .

‘Εφημ. «ΠΑΤΡΙΣ»

‘Ο «Νουμάς», συνεχίζω την μεγάλην παράδοσιν, με τήν όποιαν έχαραξε τó πέρασμά του δια μέσον μās όλόκληρης ‘Ελληνικής εποχής, προσφέρει σήμερα μιαν νεαν φιλολογικήν έκπληξιν εις τούς αναγνώστας του. Αποκαλύπτει καί φέρει εις τó φώς μιαν άγνωστον και έκτάκτως ενδιαφέρουσαν φιλολογικήν φυσιογνωμίαν, τόν μακαρίτην Κεφαλλήνα ποιητήν Μικέλην ‘Αβλιχον. ‘Ολόκληρον τó σημερινόν φύλλον του είναι αφιερωμένον εις την μνήμην τού τελευταίου τούτου πλαστού τής ένδόξου ‘Επιτανησιακής παραδόσεως. Περιέχει τήν φωτογραφίαν τού ‘Αβλιχου, άρθρον τής Κεφαλλοντίσσης λογίας «‘Ιουστίνας», τού κ. Φτέρη και τού σχολάρχου κ. Αντωνάτου. ‘Επίσης ένα ποίημα τού Κωστή Παλαμά, αφιερωμένο εις τόν τιμώμενον Κεφαλλήνα.

‘Εφημ. «ΒΑΛΚ. ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ»

Τó τελευταίον τεύχος τού «Νουμάς» αφιερώνει πολλές σελίδας του εις φιλολογικών μνημόσυνον τού πρό

δουκίας αποθανόντος Κεφαλλήνος ποιητού ‘Αβλιχου. Δια τόν πολλόν κόσμον, ό όποιος άγροεί καί τ’ όνομα ίσως τού ‘Επιτανησιου ποιητού, τού αναρχικού, τού ενθουμου, τού ψάλλοντος άλλοτε τόν έρωτα με ένθουσι. άδη λυρισμόν και άλλοτε περιγράφοντος τούς συγχρόνους του με τήν καυστικήν του σάτυραν, τó μνημόσυνον αυτό καί ή σειρά τών δημοσιευομένων ποιημάτων αποτελεί άληθινήν αποκάλυψιν. Κάποιος όμως δέν θα έπρεπε να συλλέξη όλην τήν θαυμαστήν αυτήν άνθησιν τού πνεύματος και να τήν εκδώση; . . . Έδώ καί κεί, γέρων ψέον, ό ‘Αβλιχος, παρακολουθεί τά έκα τών ήμερών του συμβαίνοντα κατά τόν άποκλεισμόν πεινά :

‘Αφού κατά βαρβάρων Γερμανών
Δέν θέλησε ή ‘Ελλάς να πολεμήση,
Δίκαιον δρώσκω τόν ‘Αποκλεισμόν
Καί άδικον από κείνα να ψοφήση. . .

Κάποτε, μετά τά 1909, κλαίει την άδικως λιθοβολούμενην «φαυλοκρατίαν» από όλους εκείνους που συνέζησαν μαζί της, κανείς, λέγει,

Μιά γλυκειά μαζί της καιν στιγμή
κανείς δέν τή θυμάται περασμένη.

‘Επειτα σαρκάζει εις εύφρεστάτους στίχους τόν κ. Βενιζέλον. ότι είναι Μεσσίας, λέγει, αυτό φαίνεται :

‘Όσοι τó δείχνουν — όχι ένας Σταυρός,
Κι ό ‘Ελληνικός, κι ό μέγας τής Γαΐλλας.
‘Ενώ έναν μόνο έλαβε ό Χριστός,
και ξύλινον κι αυτόν κι άνεν ταιρίας.
Και τώρα, άν οι ‘Εβραίοι σεις προφητείς
βάλλουτε τά γυαλιά τούς και κοιτάξουνε,
πως οίδε, μήπως έχουμ’ άμαρτίες
και μās τόν. . . άρπάξουνε. . .

‘Έχει όμως αφήσει και σειράν άλλων λυρικών ποιημάτων ό αποθανών ποιητής, τά όποια άπυχώς δέν είναι δυνατόν να ‘ιδουν τó φώς εις τόν στενόν χώρον τής έφημερίδος.

‘Εφημ. «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»

Ο κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

‘Έξω από τόν κ. ‘Αλέξ. Πάλλη, κι άλλος πρωτεργάτης τού Δημοκρατιστικού άγώνα μās ήρθε, ό κ. Φώτης Φωτιάδης. τής Πόλης, ό συγγραφέας τού φωτεινού βιβλίου: «Τό γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννηση», που τόσο δυνάμια έδωκε στον άγώνα μας.

ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ

δραχμές ΠΕΝΗΝΤΑ (50) για ένα αντίτυπο τού «ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ» τού Κωστή Παλαμά.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ «ΤΥΠΟΣ»

(‘Οδός Σοφοκλέους 3